

Βουνό με βουνό δε σμίγει, άνθρωπος μ' άνθρωπο σμίγει (ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συναντήσεως προσώπων μετὰ πάροδον πολλοῦ χρόνου ἔστω καὶ εἰς λίαν ἀπομακρυσμένης χώρας εὐρισκομένων) σύνηθ. || Ἄσμι.

Τρανός βουνός, ψηλός βουνός με ρεματιές καὶ λόγγους Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνός Κρήτ. (Σέλιν.) Χίος Ὀνός Κάμπ. Βουνοὶ Κύπρ. Ρόδ. Βουνὸν Κύπρ. Βουνό Κέως Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων.) Β'νὸ Σκυρ. Βουνά Χίος Βουνὸν τοῦ Καταράδ-σῆ Κύπρ. Ἀγιάνη Βουνό Πελοπν. (Λακων.) Ἄσπρος Βουνός Κάμπ. Δύο Βουνά Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Κάλκα Βουνό Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καλογέων Βουνά Πάρ. Λαβρούδας Β'νὸ Λῆμν. Μαῦρο Βουνό Ἀττικ. Κρήτ. (Βιάνν.) Μεγάλο Βουνό Ἀττικ. Μεάλο Βουνό Κάμπ. Ὀξὺς Βουνός Ρόδ. Ξυὰ Βουνά Ρόδ. Παχὺς Βουνός Κάμπ. Παχὺ Βουνό Ἄνδρ. Κάμπ. Πέρα Βουνά Πελοπν. (Βασαρ.) Στρογγυλὸ Βουνό Νάξ. (Κινίδ.) 2) Μέγας σωρός Ρόδ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. : Βουνοὶ καλαμποκιοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐνας βουνός σιτάρι Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «βουνός» σιβάς Κύπριοι.

Πβ. βουνί.

βουνοκόκορας ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ κόκορας.

Τὸ ἄγριον πτηνὸν τέτραξ. Συνών. βουνοπετεινός.

βουνοκορυφή ἡ, σύνηθ. βουνοκορυφή σύνηθ. βουνοκόκορο σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ κορυφή. Τὸ βουνοκόκορο διὰ τὸ βουνό.

Κορυφή, ἀκρόωρεια βουνοῦ.

βουνόκρυος ἐπίθ. Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ τοῦ ἐπίθ. κρύος.

Ὁ ἐπὶ βουνοῦ εὐρισκόμενος καὶ παρέχων ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πηγῆς : Ἄσμι.

Ὁ μαῦρος μου ἐδίψασε καὶ πῆγε μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι πῆγε με βουνόκρυο πηγάδι,
μαῦρο μου ἔπινε νερό κ' ἐγὼ χειρονομῶμουν.

βουνολάγκαδο τό, ἁμάρτ. βουνολάγαδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βουνολάγκαδο Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ λαγκάδι.

1) Λαγκάδι βουνοῦ Νάξ. 2) Πληθ. βουνολάγαδα, βουνά καὶ λαγκάδια μαζί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Τῇ νύχτῃ κοῦσα κ' ἐτρίξα δὲ βουνολάγαδα κ' ἦτον ὁ δούκιος κ' ἐπάαινε (ἐκ παραμυθ.)

βουνολαγός ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ λαγός.

Λαγός τῶν ὀρέων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν καμπολαγό.

βουνολίμανο τό, Πιέρ Λοτί—Π. Π. Ὁ ψαράς τῆς Ἰσλανδ. 178.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ λιμάνι.

Λιμὴν περικλειόμενος ὑπὸ βουνῶν.

βουνοπάτης ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνό καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Ὁ σφετεριζόμενος ὀρεινὴν ἰδίᾳ δασώδη περιοχὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸ δημόσιον.

βουνοπέρδικα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ πέρδικα.

Πέρδιξ τῶν ὀρέων. Συνών. πετροπέρδικα.

βουνοπετεινός ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ πετεινός.

Βουνοκόκορας, ὁ ἰδ.

βουνοπλαγιά ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ πλαγιά.

Πλαγιά βουνοῦ, κλιτύς ὄρους. Συνών. βουνόπλαγο. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

βουνόπλαγο τό, Ἡπ. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ. βουνοπλάγι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνόπλαγον, ὁ παρὰ τὸ βουνό καὶ πλάγι. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 2804 (ἐκδ. JSchmith) «ὁκάτι ἓνα βουνόπλαγον, τραχὺν γὰρ καὶ σπήλαιον».

Βουνοπλαγιά, ὁ ἰδ.

βουνοπορειά ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ πορειά.

Ὁρεινὴ διάβασις.

βουνόπουλλο (I) τό, Λεξ. Βλαστ. 371 καὶ 427. βουνόπον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνόπουλλον, ὁπερ ἀπὸ τὸ οὐσ. βουνόν καὶ τὴν κατάλ. -πουλλον. Πβ. Χρον. Μορ. Η στίχ. 2804 (ἐκδ. JSchmitt) «ὁκάτι ἓνα βουνόπουλλον, τραχὺν γὰρ με σπήλαιον». Τὸ βουνόπον διὰ τοῦ ἁμαρτ. μεταβατικοῦ τύπ. βουνόπ'λλον.

Μικρόν, χαμηλὸν βουνόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουνάκι.

βουνόπουλλο (II) τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ πουλλί.

Πτηνὸν διαιτώμενον εἰς τὰ βουνά.

βουνοσειρά ἡ, Μποῆμ Ἀγριοπούλ. 20 ΓΨυχάρ. Ἀγν. 85 καὶ 161—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ σειρά.

Σειρά βουνῶν, ὄροσειρά. Συνών. *βουναρειό, βουναρικό (ἰδ. βουναρικός 2).

βουνοτόπι τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἄκρις) Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ *τοπί < τοπίον ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. βουνότοπος.

Βουνότοπος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Σκαλωτὰ σὲ βουνοτόπι ἔφτειαξε ἀμπέλι Λεξ. Δημητρ.

βουνότοπος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ τόπος.

Τόπος ὀρεινός. Συνών. βουνοτόπι.

βουνότσιχλα ἡ, Θεσσ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. βουνοτσιχλα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ τσίχλα.

Κίχλη μεγάλη διαιτωμένη εἰς ὀρεινοὺς τόπους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μικρὰν τὴν διαιτωμένην εἰς τόπους χαμηλοὺς, κίχλη ἢ ἱξοβόρος (turdus viscivorus).

βουνούλλι τό, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. 129—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ.

Ὑποκορ. ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνό διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ.

βουνούσις ὁ, Χίος (Καλαμ.)—Λεξ. Βλαστ. 434.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνό καὶ τῆς καταλ. -ούσις, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 111 καὶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 11-12.

Μέγας κοχλίας. Συνών. βουνήσιος **B 1**, βουνίτης **2**.

βουνοχώρι τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὖς. βουνὸ καὶ χωριό.

Χωρίον ὀρεινόν.

βούνωμα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) βούνωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. βούνωμαν < ἀμαρτ. βουνώνω, ὁ παρὰ Δουκ. (λ. βουνί).

Βουνάρωμαν **1**, ὁ ἰδ.

βούρα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. βέρα, ὁ ἐκ τοῦ Βενετ. vera. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. **12** (1946) **7**.

1) Ἡ κοιλότης τῆς χειρός, δρᾶξ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἡ βούρα μ' ἐκνέστην, κάποιος παράδας θὰ δὲ με (αἰσθάνθηκα κνησμὸν εἰς τὴν παλάμην, κάποιος θὰ μοῦ δώσῃ χρήματα, πρόληψις) Χαλδ. || Φρ. Δίγω μὲ τὰ βούρας (ἀφειδῶς) Κοτύωρ. Συνών. φούχτα. **β)** Ὁση ποσότης πράγματός τινος δύναται ἐφάπαξ νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν δράκα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐγὼ βούραν ἄλας, δύο βούρας ἀλεύρᾳ κττ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. βουρέα, χερέα. **γ)** Ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ τὰ ὑπολείμματα τοῦ κανναβίου τὰ συναγόμενα εἰς τὴν δράκα τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ λαναρίου διὰ νὰ ξανθοῦν ἐκ νέου Πόντ. (Κερασ.) **2)** Μέρος βαθὺ Ἡπ. (Δρόβιαν.).

Πβ. βέρα **(1)**.

βούρᾱγμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βούρᾱσμαν Πόντ. (Τραπ.) βουρίαγμαν Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουράζω.

Τὸ δρᾶττεσθαι διὰ τῆς χειρὸς. Συνών. βουρᾱσιμον, φούχτισμα.

βουράζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. βούρα.

Πιάνω μὲ τὴν δράκα, δρᾶττομαι: Ἐβούρασα τὸ ξύλο. Συνών. βουράζω **1**, φουχτιάζω.

βουράζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Μέσ. βουράσκομαι Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.) βουράσκουμαι Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βουράγνουμαι Πόντ. βουράχνουμαι Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.) βουράχκουμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βουριάζω < οὖς. βούρα.

1) Βουράζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουράσκουμαι τὰ λιθάρεῶ - τὰ χώματα κττ. Τραπ. Χαλδ. Ἐβουράσταν τὰ μαλλία μ' (μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς) Κοτύωρ. **β)** Δίδω μὲ τὴν φούχταν Πόντ. (Χαλδ.): Ἐβουρίασεν ἄτον τὰ λίρας (τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ φούχτα τὰς λίρας).

2) Ξαίνω ἐκ νέου τὰ ὑπολείμματα τοῦ κανναβίου τὰ συναγόμενα ἀπὸ τὸ λανάρι Πόντ. (Κερασ.)

βουρακῶ Ρόδ.

Ἐκ πεποιημένης τινὸς λέξεως βουράκ δηλούσης βόμβον, θόρυβον κττ.

1) Ἐπὶ κωνόπων, βομβῶ: Βορακοῦν οἱ κοννούλ-ποι.

2) Ἐπὶ χοίρων, γρυλλίζω.

βουράσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουράζω.

Βούρᾱγμαν, ὁ ἰδ.

βούρας ὁ, Ρόδ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐντομον βομβοῦν.

βουράσκουμαι, ἰδ. βουράζω.

βουρβούκι τό, Χίος βουρβούκ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Σάμ. βουρβούτσι Θεσσ. (Ἀλμυρ.) βουρβούτσι Σκῆρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου βουρβ καὶ τῆς καταλ. - ούκι.

1) Πλησμονὴ πράγματός τινος, μέγα πλῆθος (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου τοῦ προσερχομένου ἐκ τῆς πληθύος ζωυφίων, ἐντόμων κττ.) ἐνθ' ἄν.: Μῆλα βουρβούκι Χίος Κορροῖ βουρβούτσι Ἀλμυρ. Ψέρα βουρβούτσι (ψέρα=ψεῖρα) Σκῆρ. **2)** Μετων. ἄνθρωπος ταχέως ὁμιλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀκατάληπτος Θεσσ. (Ζαγορ.)

βουρβούλα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Πηγὴ ἀναβλύζουσα Πελοπν. (Γέρμ.) **2)** Ἡ βλέννα τῆς ρινὸς Κρήτ.

* **βουρβουλάδα** ἡ, βουρβουλ-λάδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουρβουλᾶς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα **(1)**.

Φαγητὸν ἀπὸ χλωρὰ κουκκιά, τὰ ὁποῖα παρασκευαζόμενα λαμβάνουν τὸ σχῆμα βουβουλᾶ, λείμακος.

βουρβούλακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βουρβούλα καὶ τῆς καταλ. - ακας.

Σκωπτικῶς ἄνθρωπος ἀφίνων τὴν μύξαν του νὰ καταρρέῃ. Συνών. βουρβούλης, βουρβουλιάρης.

βουρβουλακιάζω Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ. βουρβουλακιάζω Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.) βορβολακιάζω Θράκ. βουρδουλακιάζω Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὖς. *βουρβουλᾶκι < βουρβούλα.

1) Παράγω βορβορυγμοὺς Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.): Βουρβουλακιάζου δὲ νερὰ Κρήτ. Βουρβουλακιάζουτε τ' ἄδερᾶ μου Φιλότ. κ. ἄ. Συνών. βουρβουλακῶ **3**, βουρβουρεύζω **1**, γουργουρίζω. **2)** Εἶμαι ἄφθονος, βριθῶ, ἐπὶ μικρῶν ἐν γένει ζωυφίων, ἐντόμων, σκωλήκων κττ. κινουμένων καὶ θορυβούντων (ἡ ἐννοία τοῦ πλῆθους ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου) Θράκ. Κύθν. κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ.: Οἱ ψύλλοι - τὰ φίδεα βορβολακιάζουσι Θράκ. Συνών. βαρβαλ-λάσ-σω, βουρβουλιάζω **1**, βουρβουρεύζω **2**, βουρβουταρίζω, βουρβουτίζω.

βουρβουλᾶκισμα τό, Κορ. Ἀνέκδ. Λεξιλ. **16**.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρβουλακιάζω.

Βορβορυγμός. Συνών. γουργούρισμα.

βουρβουλακίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. *βουρβουλᾶκι < βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰδα.

1) Τὸ μεθ' ὁρμῆς ἀναβλύζον ὕδωρ. **2)** Πομφόλυξ, φουσαλὶς ὕγρου.

βουρβουλακῶ Θήρ. Κρήτ. βουρβουλ-λακῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὖς. *βουρβουλᾶκι < βουρβούλα.

1) Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὕδωρ μεθ' ὁρμῆς Κρήτ.: Τὸ χωράφι βουρβουλακῶ. **2)** Βράζω, κοχλάζω Θήρ. Κρήτ.: Βουρβουλακῶ τὸ νερὸ 'ς τὸ τοικάλι. **β)** Παράγω φουσαλίδας Κρήτ.: Τὰ στράφυλα βουρβουλακοῦνε (στράφυλα=στέμφυλα). **γ)** Παράγω βορβορυγμοὺς ἐν ὕδατι Κρήτ.:

